

Izložbom upriličenom povodom tri decenije slikarskog rada Vladan Terzić je na pravi način predstavio svoje dugogodišnje bavljenje svetlostima i bojama, pa su tako njegovi raskošni pejzaži na pravi način i progovorili o svojim koloritnim i sadržinskim ozarenjima kojima plene. Jer, ruj zrelih trava po visoravnima Zaltibora, i kristali žarkog leta koji se, prepuni jedrih plodova, šepure po pozlaćenim krajolicima užičkih predela, i utišana oštrina vazduha međ' zimzelenim prizorima Tare, i višegradska patina za nijansu pritajenija i mekšija od one, naročite, specifične, koja se samo u Sirogojnu može videti, i artistički efektno naglašena jedrenja jeseni u prilipačkim bogomdanim pastoralama, pleni nas sa platana Vladana Terzića svojom jedinstvenom i neponovljivom lepotom, skladeći, istovremeno, i svojevrsnu pohvalu svetu kao najvećoj i najlepšoj tajni, i umetnosti, kao najraznovrsnijem tumaču tih tajni. Prepuna sunca i miomirnih prizora, ona nas ne vraćaju samo u idiličnu i opoetizovanu prošlost, u detinjstvo i svet čarobnih svetlosti i začaranih senki, u fantaziju sećanja i snevnik o vidnom i nevidnom, ili o slućenom i sanjanom, već i u jedno tiho, pevljivo i sentimentalno raspoloženje, raspoloženje u kome se, kao po nepisanim pravilima ravnoteže po kojima svet funkcioniše kao jedinstvena celina, smenjuju svetli proplanci i tamni zasenci, hladna i narogušena oblačnost i toplo i ushićena jesenja ozarenost, ali i zlato neba koje se nemo proteže po lazurnom vidokrugu kao da je to najvažnije u tom sentimentalnom i nežnom trenu, ili u njegovom jasnom i iskrenom refleksu na reakciju sveta, i posebno na izuzetnu poetičnost sa kojom se definiše Terzićeva lična liriska struktura.

Takođe, na Vladanovim slikama i punoća je ono što ih čini i poetičnim, i liričnim, i sentimentalnim, ali i ubedljivim, i jasnim, i konciznim, i naravno, i nadasve autentičnim. Zasnivano na temeljima ekspresionističkog slikarskog stava Terzićevo slikarstvo je mnogo više od toga: ono je slikarstvo autohtonog lirskeg senzibiliteta. Ako pogledamo bilo koji predeo, u bilo kom kraju gde je Vladan tražio dijalog sa prirodom, primetićemo da su svi oni u potpunom skladu, saglasju, ravnoteži. Na njegovim platnima nema odstupanja od linije, jer je ona njegova vodilja kroz prostor, a prostor je opoetizovana stvarnost u kojoj se živi. Doživljavajući prostor i kao trodimenzionalnu veličinu označenu širinom kao vidokružnim graničnikom, dužinom kao punonosnim okvirom i visinom kao merom asocijativnog dosega, Terzić na svoja platna uvodi vreme kao četvrtu dimenziju koja niz doživljenih trenutaka sa tačno utvrđenom dimenzijom trajanja u prostoru pretvara u jedinstven, nedeljiv pojam (slično Ajnštajnovom uvođenju u fiziku pojma prostor-vreme, kao jedinstvenog nedeljivog pojma), tako da se koncentracija doživljaja može produžiti do neograničene mere trajanja sa autentičnim fokusiranjem specifičnog u realnom.

Ono što se skoro kao svetovna svetlost vinjava sa Terzićevih platana jeste jedna svitkajuća, sasvim poetična, tišina, tišina koja svojim plinom pojačava dramatiku trenutka, odnosno, onu dramatiku koja se kao posebna karakteristika Terzićevog slikarstva identifikuje sa njegovim konkretnim stvaralačkim postupkom. A Terzićev stvaralački postupak, može se, najkraće rečeno, označiti sa dva okvirna elementa, i to, sa jedne strane grozničavom stvaralačkom žeđi, a sa druge strane strasnom privrženosti boji, koja, svakako, i određuje Terzićev umetnički stil. Opredivši se za jarkost i živopisnost kompozicijski saglasnih boja, Terzić se na indirektan način opredeljuje za snažnu umetničku akciju.

Ako se prisetimo da je boja reakcija oka na spoljne vizure koje u obliku svetlosti dopiru u njega, te da se one tu raspršuju u spektar (pre spektra sve boje su objedinjene u jednu svetlosnu nit (belu boju), *neboju*, odnosno *akromatsku* boju, a takve su i crna i siva), takođe, ako se prisetimo da je Isak Njutn daleke 1676. otkrio spektar boja, te da je tom prilikom iz njega izdvojio njih sedam, kako bi imali relevantan odgovor za sedam notnih vrednosti na muzičkoj skali, a da su i jedno i drugo kreativne reakcije na svepostojeći život i njegove čarolije, onda su nam jasne Terzićeva koloritno-harmonijske orkestracije, odnosno njegovo artističko sagledavanje saglasja prirode i sveta, i, naročito, njegova isticanje onih sklopova boja koji i u sadržinskom smislu donose punoću, odnosno koji se umesto uobičajenih deskriptivnih pristupa pejzažu, prvenstveno identifikuju kao naročit izazov sa posebno inventivnim i specifično naglašenim filozofskim artikulacijama prirode, i njihovim apostrofiranjima na belini slikarskih platana.

I Terzićevo pristupanje pejzažu kao potrebi posebnog, odnosno naročitog umetničkog delovanja i izražavanja, može se tumačiti i kao umetnikova želja da uranjanjem u krajolik, odnosno replasiranjem njegovih skrivenih, počesto naročito skrivenih rukavaca, potraže i odgonetnu i ona značenja čija netaknuta simbolička nit ima naročitu metaforičku vrednost, pošto, utkana u opštu simboliku posmatranog predela, postaje parametar kojim se nevidljivo imenuje u vidljivom, i obrnuto. Zapravo, simbolička snaga pejzaža se predstavlja kao posebna poetička celina u kojoj se atmosfere i snovi, proziri i priziri, ali i sluti i nasluti pretvaraju u dvosmerno projektovane akcije sa ličnim, intimiziranim pulsarima, ali i sa akcentima naročitih univerzalnih simboličnih značenja.

Uostalom, svaki Terzićev pejzaž i jeste akcenat naročitih univerzalnih simboličnih značenja, koji funkcioniše kao specifično ogledalo svekolikih kosmičkih zbivanja, a doživljava se kao snažan progovor izuzetne unutrašnje poetske snage. Čvrsto oslonjen na gusto tkanje crtački obrazovanih oblika on se ponaša kao umetničko delo naročitog slikarskog temperameta, koje, uz trasiranje putanje za kompletan artistički trijumf toplih boja, stvara i poligon za jednu svečaniju i uzvišeniju atmosferu u kojoj je eksplozija boja sinonim za svetlije i radosnije strane života, i svega onoga što život čini naročito vrednom i dragocenom.